

ГОСПОДАРСЬКИЙ СУД ПОЛТАВСЬКОЇ ОБЛАСТІ

36000, м. Полтава, вул. Зігінна, 1, тел. (0532) 610-421, факс (05322) 2-18-60, E-mail inbox@pl.arbitr.gov.ua

РІШЕННЯ

ІМЕНЕМ УКРАЇНИ

23.02.2021 р. **Справа № 917/1460/20**

Суддя господарського суду Полтавської області Білоусов С. М. при секретарі судового засідання Машко О.В. розглянувши матеріали

за позовною заявою Товариства з обмеженою відповідальністю "Полтаваенергозбут", вул. Панянки, 65Б, м. Полтава, 36022, код ЄДРПОУ 42223804; адреса для листування: 36022, м. Полтава, вул. Старий Поділ, 5

до Комунального підприємства "Міськєвітло" Кременчуцької міської ради, проспект Свободи, 150, м. Кременчук, Полтавська область, 39623, код ЄДРПОУ 03338136

про стягнення грошових коштів

ВСТАНОВИВ:

07.09.2020 року до суду надійшла позовна заява Товариства з обмеженою відповідальністю "Полтаваенергозбут" до відповідача - Комунального підприємства "Міськєвітло" Кременчуцької міської ради про стягнення заборгованості на загальну суму 3 655 262,25 грн., а саме: 3 580 086,56 грн. - заборгованість за спожити активну електричну енергію, 60 286,48 грн. - пеня, 14 511,10 грн. - 3% річних та 378,11 грн. інфляційні нарахування.

За протоколом автоматизованого розподілу судової справи між суддями від 07.09.2020 року даній позов був переданий на розгляд судді Білоусову С.М.

Позовну заяву обгрунтовано тим, що сторони перебували у договірних відносинах, проте, відповідач не виконав взяті на себе зобов'язання за договором про постачання електричної енергії постачальником універсальних послуг, у зв'язку з чим виникла заборгованість.

Ухвалою господарського суду Полтавської області від 14.09.2020 року позовну заяву прийнято до розгляду та відкрито провадження у справі в порядку загального позовного провадження.

В ході розгляду справи позивач не одноразово зменшував позовні вимоги у зв'язку з частковим погашенням заборгованості з боку відповідача та надавав суду відповідні заяви.

Останньою була заява позивача від 26.01.2021 року (ак. № 01-9-1/776 від 26.01.2021 року), у якій він повідомляє суд, що відповідно до спірний період частково сплатив заборгованість за спожити активну електричну енергію в розмірі 1 250 097,68 грн., а тому заборгованість становить 2 405 164,57 грн., з яких: 2 329 988,88 грн. - заборгованість за спожити активну електричну енергію, 60 286,48 грн. - пеня, 14 511,10 грн. - 3% річних та 378,11 грн. інфляційні нарахування.

Відтак, справа № 917/1460/20 розглядається в рамках заяви Товариства з обмеженою відповідальністю "Полтаваенергозбут" від 25.01.2021 року № 02-9-1/776 (ак. № 941 від 26.01.2021 року) про зменшення позовних вимог.

Ухвалою господарського суду Полтавської області від 26.01.2021 року закрито підготовче провадження у справі № 917/1460/20 та призначено справу до судового розгляду по суті на 23.02.2021 р. на 10:30.

Від відповідача до суду надійшло клопотання від 22.02.2021 року (ак. № 1991 від 22.02.2021 року та № 2062 від 23.02.2021 року) про допущення доказів, а саме платіжних доручень про часткову сплату боргу та рішення Кременчуцької міської ради від 26.01.2021 року, який зазначено: "внести зміну до найменування Комунального підприємства "Міськєвітло" Кременчуцької міської ради на Комунальне підприємство "Міськєвітло" Кременчуцької міської ради Кременчуцького району Полтавської області.

Враховуючи рішення Кременчуцької міської ради від 26.01.2021 року наявні підстави для заміни найменування відповідача - Комунального підприємства "Міськєвітло" Кременчуцької міської ради на Комунальне підприємство "Міськєвітло" Кременчуцької міської ради Кременчуцького району Полтавської області.

23.02.2021 року від позивача до суду надійшла заява від 22.02.2021 року (ак. № 2047) відповідно до якої повідомлено, що відповідачем ще було сплачено 142 793,23 грн. основного боргу, у зв'язку з чим просять стягнути з відповідача 2 187 195,65 грн. - заборгованість за спожити активну електричну енергію, 60 286,48 грн. - пеня, 14 511,10 грн. - 3% річних та 378,11 грн. інфляційні нарахування.

Зважаючи на те, що у матеріалах справи достатньо доказів необхідних для вирішення даного спору, суд вважає за можливе розглянути справу за наявними в ній матеріалами.

Рішення приймається з врахуванням вимог ст. 240 Господарського процесуального кодексу України.

Розглянувши матеріали справи, дослідивши всі наявні у справі докази, суд встановив наступне.

21.12.2019 р. Комунальне підприємство "Міськєвітло" Кременчуцької міської ради, керуючись статтями 633, 634, 641, 642 ЦК України, ПРРЕЕ та ознайомившись з умовами договору про постачання електричної енергії постачальником універсальних послуг, підписано та подано до Товариства з обмеженою відповідальністю "Полтаваенергозбут" заяву-присудження до умов договору про постачання електричної енергії постачальником універсальних послуг із зазначеними персоналізованими даними.

31.01.2019 р. Комунальне підприємство "Міськєвітло" Кременчуцької міської ради споживало електричну енергію, яка постачалася Товариства з обмеженою відповідальністю "Полтаваенергозбут" до об'єктів відповідача, зазначених в заяві-присудження та здійснювало оплату рахунків, отриманих від постачальника універсальної послуги.

Таким чином, відповідно до ст. ст. 633, 634 ЦК та п. 7 Постанови НКРЕКП від 14.03.2018 р. № 312, п. 13 розділу XVII Прикінцевих та перехідних положень Закону з 01.01.2019 року Комунальне підприємство "Міськєвітло" Кременчуцької міської ради приєдналося до умов договору про постачання електричної енергії постачальником універсальних послуг Товариства з обмеженою відповідальністю "Полтаваенергозбут" № 21500199 (договір), шляхом подання заяви-присудження до умов договору, споживання електричної енергії та оплати рахунка постачальника універсальної послуги, тим самим засвідчивши вільне волевиявлення щодо приєднання до умов договору.

3 19.02.2019 р. постачання електричної енергії до об'єктів відповідача, на підставі поданої Комунальним підприємством "Міськєвітло" Кременчуцької міської ради і заяви-присудження, здійснюється на умовах обраної останнім комерційної пропозиції № 9-УП, яка розроблена для установ бюджетної сфери.

За умовами договору постачальник продає електричну енергію споживачу для забезпечення потреб електроустановок споживача, а споживач оплачує постачальнику вартість спожитої (купленої) електричної енергії та здійснює інші платежі згідно з умовами цього договору (п. 2.1. договору).

Відповідно до п.п. 5.1. - 5.2. договору, споживач розраховується з постачальником за спожити електричну енергію за цінами (тарифами), що визначається відповідно до методики (порядку), затвердженої регулятором, згідно з обраною споживачем комерційною пропозицією, яка є додатком 2 до цього договору.

Спосіб визначення ціни за електричну енергію зазначається в комерційній пропозиції постачальника.

Таким чином, згідно з обраною споживачем комерційною пропозицією № 9-УП, постачання електричної енергії на об'єкти відповідача здійснюється позивачем за цінами на універсальні послуги Товариства з обмеженою відповідальністю "Полтаваенергозбут" для установ бюджетної сфери, які розраховані відповідно до постанови НКРЕКП від 05.10.2018р. № 1177 "Про затвердження Порядку формування ціни на універсальні послуги" та складають (без ПДВ):

- 2,49749 грн/кВт*год - з 1 кварталу 2020 р.

- 2,16837 грн/кВт*год - з 01 квітня 2020 р.

- 2,26670 грн/кВт*год - з 01 липня 2020 р.

Згідно комерційної пропозиції № 9-УП - оплата електричної енергії здійснюється споживачем за фактично спожитою електричною енергією на підставі рахунків у Постачальника рахунку не пізніше 5-ти робочих днів з дня його отримання, на рахунок із спеціальним режимом використання, який зазначений у договорі та/або розрахункових документах постачальника. Датою здійснення оплати є дата надходження коштів на рахунок постачальника.

Постачальник до 12-го числа (включно) місяця, наступного за розрахунковим, оформлює акт купівлі-продажу електричної енергії та в цей же строк надає його споживачу. Якщо споживач не повернув підписаний акт купівлі-продажу постачальнику протягом 5-ти робочих днів, або не надав повідомлення про наявність розбіжностей, такий акт купівлі-продажу вважається погодженим сторонами. Разом з актом купівлі-продажу електричної енергії постачальник надає рахунок на оплату за фактично спожитою електричною енергією.

Відповідно до п. 5.9 Договору, розрахунок Споживача за цим договором здійснюється на поточний рахунок із спеціальним режимом використання (далі - спецрахунок). При цьому, Споживач не обмежується у праві здійснювати оплату за цим договором через банківську платіжну систему, он-лайн переказом, поштовою оплатою, внесення готівки через касу Постачальника та в інший не заборонений законодавством спосіб. Оплата вартості електричної енергії за цим договором здійснюється споживачем виключно шляхом переказування коштів на спецрахунок постачальника. Оплата вважається здійсненою після того, як на спецрахунок постачальника надійшла вся сума коштів, що підлягає сплаті за купованою електричною енергією відповідно до умов цього договору.

Пунктом 6.2 Договору передбачено зобов'язання Споживача забезпечувати своєчасну та повну оплату спожитої електричної енергії відповідно до умов договору та пов'язаних з постачанням електричної енергії послуг згідно з умовами цього договору.

Позивач зазначає, що відповідач споживав електричну енергію, а оплату за неї здійснював несвочасно та не в повному обсязі.

Позивач надав копії рахунків, вручених відповідачу за період квітень-липень 2020 року (а.с. 29-33) разом з актами про прийняття-передавання товарної продукції (про використану електричну енергію), згідно яких всього відповідачем спожито за вказані періоди електроенергії на суму 4 930 424,00 грн.

Як зазначає позивач у позовній заяві, відповідачем за активну електричну енергію сплачено частково, в розмірі 1 350 337,44 грн. Тому на момент подачі позову заборгованість останнього становила 3 580 086,56 грн.

Однак, відповідачем в процесі розгляду справи частково сплачено частину основного боргу, відтак, не сплаченою залишається заборгованість в сумі 2 329 988,88 грн.

Оскільки відповідач взяв на себе зобов'язання не виконувати, за постачання електричну енергію не розрахувався, то позивач звернувся до суду з вимогою про стягнення заборгованості за договором про постачання електричної енергії постачальником універсальних послуг у розмірі 2 405 164,57 грн., з яких: 2 329 988,88 грн. - заборгованість за спожити активну електричну енергію, 60 286,48 грн. - пеня, 14 511,10 грн. - 3% річних та 378,11 грн. інфляційні нарахування (з урахуванням заяви від 26.01.2021 року (ак. № 01-9-1/776 від 26.01.2021 року) про зменшення позовних вимог).

При прийнятті рішення судом враховано наступне.

Згідно із ст. 11 Цивільного кодексу України підставами виникнення прав та обов'язків, зокрема, є договори та інші правовичини.

Правочини за приписами ст. 204 Цивільного кодексу України є правомірними, якщо його недійсність прямо не встановлена законом або якщо він не визнаний судом недійсним. Положеннями статей 627, 628 Цивільного кодексу України визначено, що відповідно до статті 6 цього Кодексу сторони є вільними в укладенні договору, виборі контрагента та визначенні умов договору з урахуванням вимог цього Кодексу, інших актів цивільного законодавства, звичаїв ділового обороту, вимог розумності та справедливості. Зміст договору становлять умови (пункти), визначені на розсуд сторін і погоджені ними, та умови, які є обов'язковими відповідно до актів цивільного законодавства.

Приписами частини 1 статті 67 Господарського кодексу України унормовано, що відносини підприємства з іншими підприємствами, організаціями, громадянами в усіх сферах господарської діяльності здійснюються на основі договору.

Враховуючи правило прирду укладеного договору, суд дійшов висновку, що оцінка правомірності заявлених вимог має здійснюватися з урахуванням приписів законодавства, які регламентують праводіносини за договором енергопостачання.

Згідно з ч. 1 ст. 275 Господарського кодексу України за договором енергопостачання енергопостачальне підприємство (енергопостачальник) відпускає електричну енергію, пару, гарячу і перегріту воду споживачеві (абоненту), який зобов'язаний оплатити прийнятну енергію та дотримуватися передбаченого законом режиму її використання, а також забезпечити безпечну експлуатацію енергетичного обладнання, що ним використовується.

Частиною 6 ст. 276 Господарського кодексу України передбачено, що розрахунки за договорами енергопостачання здійснюються на підставі ціни (тарифів), встановлених відповідно до вимог закону.

Статтею 629 ЦК України, встановлено, що договір є обов'язковим для виконання сторонами. У відповідності до вимог ст. ст. 525, 526 ЦК України зобов'язання повинні виконуватися належним чином та в установленний строк, одностороння відмова від виконання зобов'язання не допускається. Статтею 193 ГК України передбачено, що суб'єкти господарювання та інші учасники господарських відносин повинні виконувати господарські зобов'язання належним чином відповідно до закону, інших правових актів, договору. Не допускається одностороння відмова від виконання зобов'язань, крім випадків, передбачених законом.

Частиною першою ст. 530 ЦК України встановлено, що якщо у зобов'язанні встановлений строк його виконання, то воно підлягає виконанню у цей строк. Відповідно до ст. 599 ЦК України та ст. 202 ГК України господарське зобов'язання приймається, зокрема, виконанням, проведеним належним чином. Боржник вважається таким, що прострочив, якщо він не приступив до виконання зобов'язання або не виконав його у строк, встановлений договором або законом (ст. 612 ЦК України).

Згідно ст. 610 ЦК України, порушення зобов'язання є його невиконання або виконання з порушенням умов, визначених змістом зобов'язання (неналежне виконання).

Факт виконання позивачем обов'язку продати електричну енергію для забезпечення потреб відповідача підтверджується Актами по Договору № 21500199 від 01.01.2019 р. та рахунками за активну електричну енергію з урахуванням послуг розподілу (а.с. 29-33).

Рахунки були направлені позивачем відповідачу, що підтверджується списками поштових відправлень (а.с. 40-40а).

Відповідно до наданого розрахунку дебіторської заборгованості за споживання активної електричної енергії за період з квітень-липень 2020 р. (а.с. 2) споживачем несвочасно здійснювалася оплата за поставлену активну електричну енергію внаслідок чого виникла заборгованість відповідача перед позивачем в розмірі 3 580 086,56 грн.

З матеріалів справи вбачається, що відповідач за спірний період частково сплатив заборгованість за спожити активну електричну енергію в розмірі 1 250 097,68 грн., а тому заборгованість становить 2 405 164,57 грн., з яких: 2 329 988,88 грн. - заборгованість за спожити активну електричну енергію, 60 286,48 грн. - пеня, 14 511,10 грн. - 3% річних та 378,11 грн. інфляційні нарахування.

Однак, як підтверджено матеріалами справи, 11.02.2021 р. відповідачем частково здійснено оплату заборгованості за спожити активну електричну енергію за спірний період в загальному розмірі 142 793,23 грн., що підтверджується платіжними дорученнями № 71, № 72 від 11.02.2021 р.

Тому суд констатує той факт, що заборгованість відповідача перед позивачем за період квітень-липень 2020 р. складає 2 187 195,65 грн. - за спожити активну електричну енергію.

Оскільки після закриття підготовчого засідання у справі, відповідачем було сплачено 142 793,23 грн. заборгованості за договором №21500199 від 01.01.2019 року, то у суду наявні підстави для закриття провадження у справі в цій частині у зв'язку з відсутністю предмету спору відповідно до п. 2 ст. 231 ГПК України.

Таким чином, обгрунтованими та такими, що підлягають задоволенню є 2 187 195,65 грн. за спожити активну електричну енергію.

За порушення умов договору позивач заявив до стягнення з відповідача також 60 286,48 грн. - пені, 14 511,10 грн. - 3% річних та 378,11 грн. інфляційних нарахувань.

За ч. 2 ст. 625 ЦК України боржник, який прострочив виконання грошового зобов'язання, на вимогу кредитора зобов'язаний сплатити суму боргу з урахуванням встановленого індексу інфляції за весь час прострочення, а також три проценти річних з простроченої суми, якщо законом або договором не встановлений інший розмір процентів.

За перерахунком, здійсненим судом за допомогою калькулятору "ЛІГА: ЗАКОН ЕЛПТ 9.1.3", до стягнення підлягає 3% річних в сумі 14 511,10 грн. та інфляційні витрати в сумі 378,11 грн.

Згідно з частиною другою статті 217, частиною першою статті 230 Господарського кодексу України у сфері господарювання застосовуються господарські санкції, зокрема, штрафні санкції у вигляді грошової суми (неустойка, штраф, пеня), яку учасник господарських відносин зобов'язаний сплатити у разі порушення ним правил здійснення господарської діяльності, невиконання або неналежного виконання господарського зобов'язання.

Статтею 549 Цивільного кодексу України встановлено, що неустойкою (штрафом, пенею) є грошова сума або інше майно, яке боржник повинен передати кредиторovi у разі порушення боржником зобов'язання.

Пенею є неустойка, що обчислюється у відсотках від суми несвочасно виконаного грошового зобов'язання за кожен день прострочення виконання.

Штрафом є неустойка, що обчислюється у відсотках від суми невиконаного або неналежно виконаного зобов'язання.

Позивачем заявлено вимогу про стягнення 60 286,48 грн. пені в розмірі подвійної облікової ставки НБУ за період з 01.06.2020 року по 31.07.2020 року.

Пунктом 5.11 договору визначено, що у разі порушення споживачем строків оплати за цим договором постачальник має право вимагати сплату пені. Пеня нараховується за кожен день прострочення оплати за цим договором. Споживач сплачує за вимогою постачальника пеню у розмірі, що зазначається у комерційній пропозиції.

Комерційною пропозицією № 9-УП, яка є додатком № 3 до договору, передбачено, що у разі несвочасної оплати платежів, обумовлених цією комерційною пропозицією, споживач сплачує постачальнику пеню у розмірі подвійної облікової ставки НБУ від суми заборгованості за кожний день прострочення платежу, враховуючи день фактичної оплати.

Пеня сплачується на поточний рахунок постачальника, який вказується в рахунках, протягом 5 робочих днів з дня його отримання.

Судом за допомогою калькулятора підрахуно заборгованості та штрафних санкцій інформаційної системи "Ліга. Закон Еліт" здійснено перерахунок пені, та встановлено, що до стягнення з відповідача підлягає 60 286,48 грн. пені.

Відповідно до ст. 233 ГК України у разі якщо належить до сплати штрафні санкції надмірно великі порівняно із збитками кредитор, суд має право зменшити розмір санкцій. При цьому повинно бути взято до уваги: ступінь виконання зобов'язання боржником; майновий стан сторін, які беруть участь у зобов'язанні; не лише майнові, але й інші інтереси сторін, що заслуговують на увагу. Якщо порушення зобов'язання не завдало збитків іншим учасникам господарських відносин, суд може з урахуванням інтересів боржника зменшити розмір належних до сплати штрафних санкцій.

Згідно з ч. 3 ст. 551 ЦК України розмір неустойки може бути зменшений за рішенням суду, якщо він значно перевищує розмір збитків, та за наявності інших обставин, які мають істотне значення.

Оже, вирішуючи питання про зменшення розміру неустойки (штрафу, пені), суд повинен об'єктивно оцінити, чи є даний випадок винятковим, виходячи з інтересів сторін, які заслуговують на увагу, ступеню виконання зобов'язання, причини (причин) неналежного виконання або невиконання зобов'язання, нездатності прострочення виконання, неспроможності розміру стягнутої неустойки (штрафу, пені) таким наслідком (наслідком значного перевиконання розміру неустойки перед розміром збитків), поведінки винної сторони (в тому числі вжиття чи нежиття нею заходів до виконання зобов'язання, негачіне добровільне усунення нею порушення та його наслідків), незначності прострочення у виконанні зобов'язання, невідповідності розміру пені наслідкам порушення.

Відповідач - Комунальне підприємство "Міськєвітло" Кременчуцької міської ради Кременчуцького району Полтавської області, згідно статуту створене з метою задоволення потреб територіальної громади міста Кременчука та інших споживачів послуг в сфері зовнішнього освітлення та використання світлофорних об'єктів.

Позивач під час вирішення спору у цій справі не надав, та, відповідно, матеріали справи не містять доказів, які підтверджують понесення позивачем збитків або можливість їх понесення позивачем у зв'язку з несвочасним виконанням відповідачем прийнятих на себе зобов'язань за договором.

Враховуючи статус відповідача, соціальну спрямованість його діяльності, взятши до уваги майновий (фінансовий) стан сторін, які беруть участь у зобов'язанні, та баланс їх інтересів, відсутність у відповідача заборгованості по оплаті за спожити електричну енергію і значний розмір нарахованої і пред'явленої стягнення пені та відсутність доказів повення позивачем збитків внаслідок порушення відповідачем прийнятих на себе грошових зобов'язань за Договором, ступінь виконання відповідачем зобов'язань за укладеним договором, суд дійшов до висновку про наявність підстав для зменшення заявленого до стягнення розміру пені на 30%.

Таким чином, суд визнає обгрунтованими та задовольняє позовні вимоги про стягнення пені в розмірі 42 200,54 грн. В іншій частині вимог про стягнення пені позов задоволено не підлягає з мотивів, викладених судом.

Згідно із п. 1 ст. 2 Господарського процесуального кодексу України завданням господарського судочинства є справедливе, неупереджене та своєчасне вирішення сумою спорів, пов'язаних із здійсненням господарської діяльності, та розгляд інших справ, віднесених до юрисдикції господарського суду, з метою ефективного захисту порушень, невизнаних або оспорюваних прав і законних інтересів фізичних та юридичних осіб, держави.

Згідно ст. 13 ГПК України, судочинство у господарських судах здійснюється на засадах змагальності.

Згідно із ч. 2-3 ст. 13 Господарського процесуального кодексу України учасники справи мають рівні права щодо здійснення всіх процесуальних прав та обов'язків, передбачених цим Кодексом. Кожна сторона повинна довести обставини, які мають значення для справи і на які вона посилається як на підставу своїх вимог або заперечень, крім випадків, встановлених законом.

Відповідно до ч. 1 ст. 73 Господарського процесуального кодексу України доказами є будь-які дані, на підставі яких суд встановлює наявність або відсутність обставин (фактів), що обгрунтовують вимоги і заперечення учасників справи, та інших обставин, які мають значення для вирішення справи.

За приписами ч. 1 ст. 74 Господарського процесуального кодексу України кожна сторона повинна довести ті обставини, на які вона посилається як на підставу своїх вимог або заперечень.

Статтею 76 Господарського процесуального кодексу України визначено, що належними є докази, на підставі яких можна встановити обставини, які входять в предмет доказування. Суд не бере до розгляду докази, які не стосуються предмета доказування. Предметом доказування є обставини, які підтверджують заявлені вимоги чи заперечення або мають інше значення для розгляду справи і підлягають встановленню при ухваленні судового рішення.

Відповідно до ч. 1 ст. 77 Господарського процесуального кодексу України обставини, які відповідно до законодавства повинні бути підтверджені певними засобами доказування, не можуть підтверджуватися іншими засобами доказування.

На підставі ст. 86 Господарського процесуального кодексу України суд оцінює докази за своїм внутрішнім переконанням, що ґрунтується на всебічному, повному, об'єктивному та безпосередньому дослідженні наявних у справі доказів. Жодні докази не мають для суду заздалегідь встановленої сили. Суд оцінює належність, допустимість, достовірність кожного доказу окремо, а також достатність і взаємність зв'язок доказів з їх сукупністю.

Оцінюючи подані докази за своїм внутрішнім переконанням, що ґрунтується на всебічному, повному і об'єктивному розгляді в судовому засіданні всіх обставин в їх сукупності, та враховуючи, що кожна сторона повинна довести ті обставини, на які вона посилається, як на підставу своїх вимог і заперечень, суд дійшов висновку, що позовні вимоги підлягають частковому задоволенню.

Щодо судових витрат слід зазначити наступне.

При зверненні із заявою про зменшення розміру позовних вимог позивач просив суд повернути з бюджету суму сплаченого судового збору у розмірі 18 751,46 грн. (а.с. 137-139).

Відповідно до п. 1 ст. 129 ГПК України, у спорах, що виникають при виконанні договорів та з інших підстав судовий збір покладається на сторони пропорційно розміру задоволених позовних вимог.

За розгляд даного позову позивачем сплачено судовий збір у розмірі 54 828,94 грн., про що свідчить платіжне доручення № 793599 від 20.08.2020 року.

Відповідно до п. 1 ч. 1 ст. 7 Закону України "Про судовий збір", сплачена сума судового збору повертається за клопотанням особи, яка його сплатила за ухвалою суду в разі зменшення розміру позовних вимог або внесення судового